

THE UNITED STATES OF AMERICA – POLITICAL STRUCTURE

Adina PAICU
Lect. Univ.dr.
Universitatea “Constantin Brancusi”
Tg-Jiu, Romania, paicu.adina@gmail.com

ABSTRACT:

THIS PAPER PRESENTS THE POLICAL STRUCTURE OF THE UNITED STATES OF AMERICA. THE AMERICAN POLITICS HAS ALWAYS BEEN AN INTERESTING TOPIC FOR BOTH THE AMERICAN PEOPLE AND OTHER STATES. EVERY DECISION TAKEN BY THE AMERICAN GOVERNMENT INFLUNCES THE COUNTRY AND THE REST OF THE WORLD. THIS SUBJECT WAS AND STILL IS THE CENTRE OF MANY DISCUSSIONS HAVING BOTH CRITICS AND SUPORTERS.

IN TERMS OF STRUCTURE, THE PAPER BEGINS WITH AN INTRODUCTORY PART WHERE THE FOLLOWING ASPECTS ARE PRESENTED: A SHORT HISTORICAL PRESENTATION OF US, THE CONNECTION BETWEEN THE AMERICAN HISTORY AND ITS POLITICS AND GENERAL STRUCTURE OF THE AMERICAN POLITICS. THE PAPER PRESENTS IN DETAIL THE STRUCTURE OF THE ENTIRE POLITICAL APARATUS. IT STRESSES THE ROLE PLAYED BY CONSTITUTION, THE SENAT, THE EXECUTIVE, THE PRESIDENT AND THE JUDICIARY IN THE AMERICAN SOCIETY. IT ALSO ENHANCES THE DIFFERENCES EXISTING BETWEEN THE AMERICAN POLITICAL STRUCTURE AND THE EUROPEAN ONES. AN IMPORTANT PART OF THIS PAPER IS PRESENTING THE AMERICAN DEMOCRACY WITH A SPECIAL STRESS ON THE SEPARATION OF POWERS IN THE STATE AND ON THE CONCEPT „THE PRINCIPLE OF MAJORITY” AND ALSO ITS CONTROVERSIAL ROLE OF WORLD LIDER.

THE CONCLUSIONS ROUND UP THE ABOVE PRESENTATION EMPHASISING ONCE AGAIN WHY THE AMERICAN POLITICS IS A POINT OF INTEREST FOR EVERYONE.

KEY WORDS

AMERICAN POLITICS, AMERICAN DEMOCRACY, AMERICAN LEGISLATURE, AMERICAN FOREIGN RELATIONS

INTRODUCTION

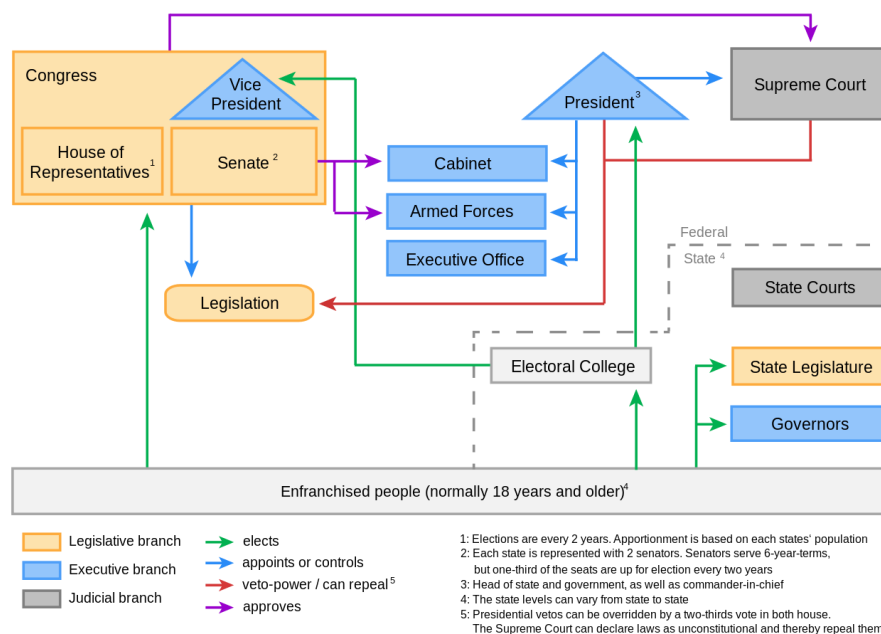
“Statele Unite este o republică constituțională federală, în care președintele (șeful statului și șeful guvernului), Congresul, puterea judecătorească și cea executivă împart puterile, iar guvernul federal acordă suveranitate guvernelor statelor.

Ramura executivă este condusă de președinte și este independentă de cea legislativă și cea judecătorească.

Puterea legislativă aparține celor două camere ale Congresului, Senatul și Camera Reprezentanților. Ramura judecătorească, compusă din Curtea

Supremă și curțile federale inferioare, exercită puterea judecătorească. Funcția puterii judiciare este de a interpreta Constituția Statelor Unite, legile federale și regulamentele. Aceasta include rezolvarea disputelor dintre ramurile executivă și legislativă. Schema guvernului federal este explicată în Constituție. Două partide politice, Partidul Democrat și Partidul Republican, au dominat politica americană de după Războiul Civil American, deși sunt și partide mai mici precum Partidul Libertarian, Partidul Verde și Partidul Constituției.

Există diferențe majore între sistemul politic al Statelor Unite și cele ale altor democrații dezvoltate. Printre acestea ar fi o mai mare putere a camerei legislative superioare, un domeniu mai larg al puterii deținut de Curtea Supremă și dominarea a doar două partide principale. Partidele terțe au o influență politică mai mică în Statele Unite decât în alte democrații dezvoltate.”¹

https://ro.wikipedia.org/wiki/Politica_Statelor_Unite_ale_Americii#/media/File:Political_System_of_the_United_States.svg

A SHORT HISTORY REVIEW

“In jurul anului 1700, Anglia formase 13 colonii în partea de est a S.U.A. Majoritatea colonistilor erau englezi, care proveneau din Scotia, Irlanda și Tara Galilor. De asemenea, erau multi germani în Pennsylvania, olandezi în New York și francezi în Louisiana. Unele colonii aveau propriul lor guvern. Altele erau conduse de reprezentanți ai Coroanei britanice. Guvernul britanic le cerea să plătească impozite care să contribuie la plata cheltuielilor coloniale, dar coloniile nu erau consultate în emiterea legilor fiscale. Trupele britanice stationate în colonii, în marea lor majoritate, erau cazate în locuințele colonistilor.

¹ (https://ro.wikipedia.org/wiki/Politica_Statelor_Unite_ale_Americii)

În anul 1774, un grup de conducători ai colonistilor s-au întrunit și au constituit Congresul continental, care l-a informat pe regele Angliei despre convingerea colonistilor ca, în calitate de englezi liberi, ar trebui să fie și ei consultați asupra legilor care îi guvernau. Regele și Cabinetul britanic nu au luat în considerare cerințele colonistilor. Membrii Congresului au considerat aceasta o mare nedreptate și au hotărât să ceară independența față de Coroana britanică.

În anul 1775 au izbucnit lupte între trupele Garzii Naționale din Noua Anglie și soldații britanici.

La 4 iulie 1776, Congresul continental a adoptat Declarația de independență, elaborată de Thomas Jefferson, fermier și avocat din coloniile Virginia; acest document a enumerat multe nemulțumiri împotriva regelui și a declarat că din acel moment "Coloniile Unite" nu mai erau supuse Angliei.

La încheierea păcii, Statele Unite erau, de fapt, un grup de 13 colonii, fiecare având propriul său guvern și fiind organizate asemenea unei țări independente. Fiecare colonie își elabora propriile legi și se ocupa de toate problemele interne.

În timpul războiului, statele au căzut de acord să elaboreze un act prin trimiterea de reprezentanți în cadrul Congresului continental. După câștigarea războiului, Congresul urma să se ocupe numai de problemele pe care statele individuale nu le puteau rezolva singure. El urma să strângă bani pentru a plăti datoriile de război, să stabilească un sistem monetar unic și să se ocupe de încheierea tratatelor cu națiunile străine. Înțelegerea care a stabilit acest plan de cooperare a fost denumită "Articolele Confederației". "Articolele Confederației" nu au avut succes, deoarece statele nu cooperau cu Congresul și nici între ele. Când Congresul a avut nevoie de

bani pentru plata datoriilor față de Franța și alte state europene, unele state au refuzat să plătească contribuția.

Majoritatea americanilor era totuși de acord ca trebuie aduse modificări "Articolelor Confederației".

Congresul Continental a cerut fiecărui stat să trimită delegați la o întrunire în Philadelphia, orașul în care fusese semnată Declarația de independență, pentru a discuta modificările ce trebuiau aduse Articolelor Confederației.

Întrunirea de la Philadelphia a avut loc pe data de 17 mai 1787 și a fost denumită Convenția de la Philadelphia. La Convenție au participat 12 state din cele 134 care au semnat, "Articolele Confederației" (lipsea cel mai mic stat, Rhode Island).

Convenția a fost prezidată de George Washington și la aceasta au participat 54 de delegați.

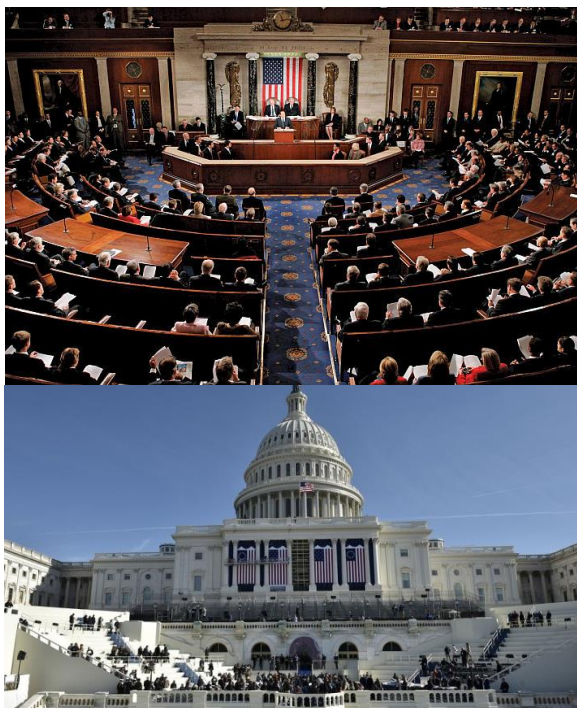
În timpul Convenției, delegații au creat o nouă formă de guvernământ pentru Statele Unite. Aceasta formă de guvernământ a fost cuprinsă într-un document denumit Constituția Statelor Unite ale Americii.

În timpul elaborării Constituției, delegații au fost confrunțați cu două mari teme, împartășite de majoritatea americanilor. Prima era aceea că o persoană sau un grup aparținând guvernului central ar putea deveni prea puternică sau ar putea acapara controlul asupra țării, dând astfel naștere tiraniei. Pentru a preveni acest lucru, delegații au alcătuit o guvernare compusă din trei părți: executivă, legislativă și judecătorească. Fiecare din aceste trei ramuri avea puteri pe care celelalte două nu le aveau, creându-se astfel posibilitatea ca fiecare dintre ele să contrasemneze și să limiteze orice acțiune greșită a celorlalte.

A doua temere era aceea ca noul guvern central ar putea slabi sau chiar anula posibilitatea guvernului fiecarui stat de a-si rezolva propriile probleme. Pentru a elimina aceasta suspiciune, în Constitutie s-a precizat care sunt puterile guvernului central si care sunt puterile rezervate statelor membre. Astfel, fiecarui stat îi era rezervat dreptul de a-si alege propriul guvern.”¹

STRUCTURA POLITICA A STATELOR UNITE

Congresul Statelor Unite ale Americii

<http://www.rador.ro/2018/02/09/senatorii-americani-nu-au-reusit-sa-adopte-proiectul-de-buget/>

<https://www.marketwatch.com/story/when-is-the-inauguration-2017-01-17>

“Congresul este compus din Camera Reprezentantilor si Senat. Alegerea sistemului bicameral se datoreaza unor conditii istorice, statele care au acceptat Constitutia din anul 1787 convenind asupra unei forme legislative comune, în care sa fie reprezentate proportional cu populatia lor, dar dorind în acelasi timp sa mentina ideea egalitatii în drepturi a statelor federatiei.

Principalele atributii ale Congresului sunt:

1. Reglementeaza impunerea si colectarea taxelor, a impozitelor de orice fel, inclusiv a taxelor vamale, care vor fi uniforme pe întregul teritoriu.

---

¹(https://www.academia.edu/35932281/Sistemul_politic_american)

2. Asigura achitarea datoriilor S.U.A.
3. Asigura apararea comuna si bunastarea generala.
4. Ratifica împrumuturile efectuate în numele S.U.A.
5. Reglementeaza comertul cu natiunile straine si între diferite state membre ale federatiei.
6. Reglementeaza uniform naturalizarea.
7. Reglementeaza uniform falimentul.
8. Reglementeaza emiterea monedei nationale si valoarea acesteia.
9. Reglementeaza standardele pentru masuri si greutate.
10. Reglementeaza activitatea postei.
11. Reglementeaza dreptul de proprietate intelectuala.
12. Reglementeaza înfiintarea Curtilor de rang inferior Curtii Supreme de Justitie a S.U.A.
13. Declara starea de razboi.
14. Aloca fonduri pentru recrutarea si înzestrarea fortelor armate.
15. Propune amendamente constitutionale.

Senatul

Senatul este compus din 102 membri, câte doi alesi de fiecare stat, indiferent de populatia acestuia. Astfel, statul Alaska, care are 407.000 de locuitori, sau statul Haway, care are 895.000 de locuitori, trimit în Senatul american tot doi senatori, ca si statul California, care are 22 milioane de locuitori. Aceasta solutie adoptata de Constitutia S.U.A. are la baza ideea egalitatii în drepturi a statelor participante la federatie.

Puterile exclusive rezervate Senatului sunt urmatoarele:

- a) Senatul este singurul competent sa-si dea acordul cu privire la numirea unor înalti functionari. În cadrul acestei functii, Senatul aproba numirile de judecatori ai Curtii Supreme, facute de Presedintele S.U.A. În fapt, Presedintele uzeaza de prestigiul sau si convinge aproape întotdeauna pe senatori sa aprobe numirile facute de Casa Alba.
- b) Senatul aproba în exclusivitate acordurile (executive agreements), adica acordurile, înțelegerile sau tratatele încheiate de Presedintele S.U.A. Se apreciaza ca acestea sunt de 15 ori mai numeroase decât cele încheiate în numele S.U.A.
- c) Senatul are puterea exclusiva de a judeca punerile sub acuzare ale unor înalti functionari ai statului, inclusiv a Presedintelui. Este asanumita procedura impeachment. Hotarârea de punere sub acuzare se ia de catre Camera Reprezentantilor cu votul majoritatii simple a membrilor acesteia.

Atunci când judeca punerile sub acuzare, Senatul este prezidat de presedintele Curtii Supreme a S.U.A.

Pentru a fi condamnat un înalt functionar public sau Presedintele S.U.A. este necesara întrunirea unei majoritati calificate de 2/3 din numarul senatorilor. Sanctiunea consta în îndepartarea din functie si pierderea dreptului de a detine sau de a se bucura de orice fel de functie onorifica sau remunerata oficial în S.U.A.

Punerea sub acuzare este motivata de savârsirea infractiunilor de tradare, luare de mita sau a altor infractiuni foarte grave sau încalcari ale legii.

Camera Rezentantilor

Camera Rezentantilor este compusa din 435 de membri si 3 reprezentanti ai districtului Washington. Numarul reprezentantilor nu poate depasi câte unul la 30.000 de locuitori din fiecare stat, dar fiecare stat va avea cel puțin câte un reprezentant. Numarul reprezentantilor este actualizat din 10 în 10 ani, în urma recensământului populatiei, si este proportional cu numarul populatiei fiecarui stat.

Camera Rezentantilor are puteri care îi sunt conferite în exclusivitate:

- a) aproba cu majoritate simpla punerea sub acuzare a unor înalti functionari din administratia S.U.A., inclusiv a Presedintelui sau vicepresedintelui S.U.A.;
- b) elaboreaza în exclusivitate toate proiectele de lege privind stabilirea impozitelor, taxelor si altor contributii (Senatul poate doar sa propuna amendamente).

În ceea ce priveste procedura legislativa, cele doua Camere coopereaza ca parteneri egali. Presedintele si vicepresedintele Statelor Unite ale Americii

Constitutia S.U.A. prevede în art. 2 ca "puterea executiva va fi executata de Presedintele S.U.A.". Referindu-se la aceasta exprimare constitutionala, profesorul american Laurence Tribe arata: "Spre deosebire de celelalte ramuri constitutionale, presedintele este o persoana , precum si o institutie, el este ales de catre întreaga natiune pe care o reprezinta si îi exprima aspiratiile".

Presedintele S.U.A. este desemnat prin vot universal indirect de catre un Colegiu electoral format din mari electori, fiecare stat beneficiind de un numar de delegati egal cu cel al congresmanilor alesi în forul supreme legislativ din partea statului respectiv. Acest colegiu este format din 538 de electori.

Congresul constitutional a imaginat acest sistem, deoarece nu a dorit ca presedintele sa fie dependent de Congres, ceea ce a facut sa se instituie sistemul electoral pe care l-am mentionat si care este destul de complicat, dar care, în fond, asigura o anumita independenta presedintelui, care nu este ales de Congres.

Anumite puteri ale Presedintelui sunt consacrate de Constitutie, altele au rezultat din interpretarea constitutiei dincolo de dispozitiile sale constitutionale. Practic, interpretarea dispozitiilor constitutionale poarta numele de cutume constitutionale.

Sunt considerate functii traditionale ale Presedintelui cele de:

- a) sef al satului;
- b) sef al puterii executive (al guvernului);
- c) comandant suprem al fortelor armate;
- d) sef al diplomatiei;
- e) sef al partidului care l-a propus candidat la presedintie.

Aceasta prerogativa nu înseamna ca presedintele ar ocupa o anumita ierarhie în partid, ci este o obligatie morala a acestuia de a sustine partidul si de a contribui la sporirea prestigiului si numarului de simpatizanti ai acestuia.

Alaturi de aceste prerogative traditionale, Presedintele si-a asumat în timp si altele, printre care enumeram:

- 1) coordonator al politicii economice;
- 2) aparator al politicii sociale;
- 3) suport al sistemului federal de guvernământ;
- 4) moderator al solutiilor de dezamorsare a unor crize interne si externe;
- 5) nu raspunde în fata Congresului si nu poate fi obligat sa demisioneze daca are un sprijin minoritar în Camere;
- 6) nu are dreptul sa dizolve Congresul si sa procedeze la organizarea unor noi alegeri.

În calitatea sa de sef al executivului, presedintele este si sef al Cabinetului, compus din secretari care au calitatea de ministri cu atributii de a conduce departamentele administratiei federale, în numar de 15, cu un numar de 2.600.000 de agenti.

În perioada în care Presedintele este în functie, vicepresedintele îndeplineste functia de presedinte al Senatului, dar el nu are dreptul sa voteze decât în caz de paritate a voturilor în aceasta Camera.

6. Puterea judecatoreasca

Potrivit art.3 sectiunea 1 din Constitutia S.U.A., puterea judecatoreasca este încredintata Curtii Supreme si unor Curti inferioare , a caror jurisdictie a fost stabilita la nivel federal. Constitutia stabileste puterea Congresului de a înfiinta prin lege curtile inferioare Curtii Superioare a S.U.A.

În afara Curtilor federale, Constitutia acorda puteri Congresului de a înfiinta Curti specializate pentru anumite cauze sau pentru anumite domenii de activitate.

În ceea ce priveste stabilirea gradelor de jurisdictie, Curtea Suprema este competenta sa judece plângerile împotriva sentintelor pronuntate de Curtile înfiintate de Congres. Trebuie mentionat ca puterea judecatoreasca federala are atributia de a interpreta si întari forta juridica a Constitutiei ca lege. Temeiul juridic al acestei puteri se întemeiaza pe principiul separatiei puterilor. În ceea ce priveste independenta si inamovibilitatea judecatorilor, acestea se bazeaza pe dispozitiile Constitutiei, potrivit careia "judecatorii de la Curtea Suprema , precum si cei ai celorlalte curti își vor mentine posturile în caz de buna comportare".

De asemenea, judecatorii pot fi pusi sub acuzare si judecati potrivit procedurii de impeachment, când comit anumite fapte. Ei sunt numiti în functie de Presedinte si confirmati de catre Senat.

În prezent, sistemul Curtilor federale este compus din urmatoarele jurisdictii:

- a) Curtile de district- 94 de jurisdictii;
- b) Curtile de apel - 13 jurisdictii;
- c) Curti de jurisdictie speciala;
- d) Curtea Suprema de Justitie.

Curtea Suprema de Justitie a S.U.A. este compusa din 9 judecatori aflati sub coordonarea unui Chief Justice. Acestia sunt numiti pe viata de catre Presedintele S.U.A. si au posibilitatea, de care profita rar, de a se retrage la vârsta de 70 de ani, daca o doresc.

Declaratia drepturilor omului (Bill of Rights)

Dupa ratificarea Constitutiei S.U.A. în anul 1789 reprezentantii unor state au facut constatarea ca în Constitutie nu se mentioneaza garantarea libertatilor , a drepturilor si privilegiilor cetatenilor. Astfel, Constitutiei i-a fost adaugata Declaratia drepturilor omului (Bill of Rights) în anul 1791, care este compusa din 10 articole denumite amendamente. Aceasta declaratie garanteaza libertatea si drepturile individuale si interzice amestecul guvernului în viata personala a cetatenilor.

În Declaratia drepturilor omului, americanilor li se garanteaza libertatea de credinta, libertatea cuvântului si a presei. Ei au dreptul de a se întruni în locuri publice, de a protesta împotriva actiunilor guvernului si de a cere schimbari. Au dreptul sa detina arme daca doresc. Declaratia interzice politiei sa retina si sa perchezitioneze o persoana fara motive întemeiate. De asemenea, nu poate fi perchezitionata locuinta unei persoane fara un mandat din partea unui for judecatoresc. Pâna în anul 1986, la cele zece amendamente ale Constitutiei au mai fost adaugate alte 16. Dintre prevederile acestora mentionam: interzicerea sclaviei, garantarea cetateniei si a tuturor drepturilor , indiferent de rasa, acordarea dreptului de vot femeilor si reducerea limitei de vârsta la 18 ani pentru exercitarea dreptului de vot.

La ora actuala, Constitutia S.U.A contine 27 de amendamente, iar proiectul celui de-al 28-lea se afla pe agenda de lucru a Congresului.

Sistem electoral

Fiecare cetatean american peste varsta de 18 ani voteaza. Votul poate fi prin corespondenta, electronic sau in persoana. Votul prin corespondenta se realizeaza inainte de ziua de vot. Ziua de vot este marti de dupa prima luni din noiembrie. Astfel ziua de vot poate fi cel mai devreme pe 2 noiembrie si cel mai tarziu pe 8 noiembrie.

Votul pentru Presedintele Statelor Unite este un vot indirect si este guvernat de o serie de legi federale si legi statale.

Votul indirect inseamna ca cetatenii nu voteaza pentru Presedinte ci pentru un colegiu de electori ce la randul lor vor vota pentru Presedinte si Vice Presedinte.

Fiecare stat are un numar diferit de electori in colegiu, numar egal cu numarul total de reprezentanti in Congresul si Senatul Statelor Unite. Adica fiecare stat are cate un elector pentru fiecare colegiu electoral pentru Camera Reprezentantilor (Camera Inferioara a Congresului American) la care se aduga cei doi electori ce reprezinta fiecare dintre cele 2 colegii electorale senatoriale ale fiecarui Stat.

Statul California are 2 senatori ca fiecare dintre statele uniunii si 53 de circumscripții pentru Camera Reprezentantilor (adica 53 de deputati) asta inseamna ca are 55 de voturi electorale ceea ce il face cel mai mare stat din SUA.

Statul Virginia este unul mediu are tot 2 senatori la fel ca orice stat din SUA si 11 congressmeni. Asta inseamna ca are 13 voturi in colegiul electoral. Cele mai mici sunt Vermont, Delaware si Alaska. Acestea au deasemeni 2 senatori fiecare si doar un singur reprezentant in camera inferioara. Fiecare dintre aceste state are deci doar 3 voturi electorale.

Districtul Columbia are acordat prin amendamentul 23 la Constitutia Statelor Unite un numar egal de electori cu cel al celui mai putin populat stat al Uniunii, pe cand teritoriile detinute de Statele Unite cum ar fi Guam sau Puerto Rico nu au reprezentare in colegiul

electoral. Pentru a atrage atentia Guamul organizeaza un asa zis scrutin de paie de Ziua Alegerilor.

In total in SUA statele trimit 538 de electori pentru a alege Presedintele si Vice Presedintele.

In principiu statele folosesc sistemul "castigatorul ia totul" adica cel care a castigat votul popular din statul respectiv ia intregul numar de electori pe care ii are acel stat. Exceptie fac statele Main si Nebrasca. Acestea dau castigatorului votului popular la nivel de stat 2 electori si fiecarui candidat cate un elector pentru fiecare colegiu electoral pentru Camera Reprezentantilor castigat.

Odata alesi, electorii se vor intruni in prima zi de luni de dupa a doua miercure din decembrie si vor alege Presedintele si Vice Presedintele Statelor Unite. Cu toate ca fiecare elector conform legii poate sa-si dea votul pentru oricare dintre candidati, majoritatea statelor au legi destul de drastice pentru a pedepsi asa numiti electori neloiali ce isi dau votul in alt fel decat rezultatul alegerilor statului respectiv.

La inceputul lunii ianuarie Vice Presedintele in calitatea sa de Presedinte a Senatului va deschide rezultatul votului Colegiului Elector si il va citi in plenul sedintei comune a Camerei Reprezentantilor si a Senatului.

Candidatul care a reusit sa stranga 270 de electori va fi cel ce va deveni Presedintele respectiv Vice Presedintele SUA. In cazul in care niciun candidat nu obtine minimul necesar de 270 de voturi, atunci Camera Reprezentantilor decide prin vot cine va fi Presedintele Statelor Unite.

In acest scop fiecare stat are un singur vot, indiferent de numarul reprezentantilor in Camera. Pentru Vice Presedinte voteaza Senatul, fiecare senator avand un vot. Daca nu exista electori de rea credinta sau alte genuri de tradari rezultatul final este cunoscut deja in ziua votului sau imediat dupa prin adunarea electorilor castigati in fiecare stat. In general votul popular a coincis cu cel al electorilor, cu 3 exceptii in istoria Statelor Unite.

In 1876 Rutherford B. Hayes a castigat votul Colegiului Electoral cu toate ca a pierdut votul popular. In 1888 Benjamin Harrison il invinge pe Presedintele in functie Grover Cleveland cu 233 de electori la 168, cu toate ca Presedintele Cleveland avea la votul popular vreo 90.000 de voturi in plus.

In sfarsit cel mai celebru a fost votul din anul 2000 dintre George W. Bush si Al Gore in care Al Gore a castigat 50,999,897 de voturi fata de cele 50,456,002 ale lui Bush, dar cel din urma dupa o serie de procese in instantele americane a castigat votul din statul Florida ceea ce i-a dat 271 de voturi in Colegiul de electori adica cu unul mai mult decat majoritatea.

Dupa declararea in Senat a invingatorului, se organizeaza pe 20 ianuarie ceremonie de investitura, adica depunerea juramentului de credinta. In cazul in care pana la aceasta zi nu s-a decis castigatorul alegerilor, Vice Presedintele exercita functia de Presedinte. Daca insa nici un Vice Presedinte nu a fost decis pana la acea data atunci Congresul decide in conformitate cu Amendamentul 20 la Constitutia Statelor Unite cine va exercita provizoriu functia de Presedinte a Statelor Unite.

In istoria Statelor Unite au fost cateva incercari de modificare a sistemului de vot dar mereu fara succes. Americanii considera acest sistem ca fiind cel mai bun si reprezentativ pentru ei. Anul acesta principalii candidati sunt Barack Obama impreuna cu Joe Biden din

partea Partidului Democrat și din partea Republicanilor Mitt Romney având ca și partener pentru Vicepreședinte pe Paul Ryan.

Sistemul constituțional al SUA

Introducere

Statele Unite ale Americii este un stat federal. Istoria federalismului american fiind legat de lupta pentru independența a fostelor colonii. Într-o primă etapă cele 13 foste colonii au constituit o confederație la 15 noiembrie 1777. Fiecare colonie a devenit o republică independentă și suverană, având propria sa constituție.

După încheierea războiului de independență împotriva Marii Britanii între statele – unite pentru moment în lupta comună – au reapărut o serie de diferențe și inegalități. În același timp au devenit vizibile și avantajele constituirii unui stat federal.

În prezent statele ce compun SUA sunt în număr de 50. În ceea ce privește relațiile între statul federal și statele federate, câteva principii trebuie enunțate: revizuirea Constituției federale nu poate fi făcută decât cu participarea statelor federate. Pe de altă parte trebuie menționat că în virtutea suveranității în sine de care dispun statele federate au dreptul să-și adopte fiecare propria sa constituție.

Luat în ansamblu, sistemul federal american de organizare asigură un anumit echilibru între prerogativele puterii centrale și drepturile recunoscute statelor.

Viabilitatea și originalitatea sistemului politic american se datorează într-o măsură importantă conceptelor fundamentale pe care s-a întemeiat și se întemeiază democrația americană.

Promovând neabătut imperatiile libertății, autodeterminării și respectului dreptului omului, democrația americană s-a afirmat prin sistemul valorilor pe care le promovează, devenind un adevărat îndreptar pentru popoarele dornice de a-și afirma independența în lupta cu practicile totalitariste.

Exprimând un principiu care avea să-și mențină viabilitatea dincolo de momentul în care a fost enunțat, președintele Abraham Lincoln arăta că: „nici un om nu este suficient de bun pentru a guverna un alt om fără consimțământul acestuia” În aceste cuvinte se regăsește întreaga filozofie a democrației americane care face din legitimitatea democratică, forța puterii politice.

Legătura organică între guvernământ și democrație reprezintă unul dintre punctele cele mai importante ale concepției americane redefinită în constituții și în alte documente politice. În concepția politică americană separarea puterilor devine un principiu esențial menit să asigure echilibrul între cele trei puteri ale statului.

Principiul separării puterilor în stat

Ideea separației puterilor în stat are origini relativ apropiate în timp, ea conturându-se undeva ope la sfârșitul secolului al XVIII –lea. Scriitorul francez Montesquieu este considerat părintele acestui principiu. Curios este însă faptul că el nu a numit niciodată această idee ca fiind un principiu, ci doar o idee politică menită să asigure libertatea și, în același timp, să combată tendința spre totalitarism.

Conform scriitorilor acelei vremi, conferirea întregii puteri unui singur organ al statului ar însemna de facto atribuirea unor prerogative nelimitate respectivului organ, ceea ce ar periclita serios libertatea individului. Astfel, conform principiului separației puterilor în

stat, este necesară divizarea atribuțiilor principale ale statului și distribuirea echilibrată a acestora unor organe diferite între care să nu există raporturi de subordonare.

Așadar organele trebuie să fie distincte și independente unul față de celălalt. Bazele acestei teorii au fost puse însă de filosoful englez John Locke, care a subliniat în studiul sau intitulat „Essay on Civil Government” importanța unei separări a puterii în cadrul unui stat. Conform lui Locke puterea statului s-ar împărți în trei funcții esențiale: funcția legislativă, funcția executivă și funcția federativă.

Ulterior ideile lui John Locke au fost preluate și adaptate de Montesquieu luând forma pe care o cunoaștem astăzi. Montesquieu spunea că „orice om care are o putere este înclinat să abuzeze de ea”. Din aceste considerente este necesar un mijloc de a opri tendința abuzului de putere. Așadar, conform principiului, în orice stat există trei puteri distincte: **puterea legislativă, puterea executivă și puterea judecătorească.**

Încă din faza sa incipientă, gânditorii vremii au părut extrem de interesați de teorie; și aceasta pentru că ea oferea o alternativă viabilă la totalitarism. Nu era suficient însă ca acest principiu doar să se nască; el trebuia realmente aplicat. Problema principală era aceea că Europa nu era încă pregătită de implementarea acestui nou sistem, și acest aspect se datora în primul rând opoziției dure a monarhiei absolutiste.

În fața acestei situații singura soluție eficientă ar fi fost revoluția însă cel puțin pentru moment această soluție rămânea doar o vagă perspectivă, nefiind aplicabilă în viitorul apropiat. Pe de altă parte însă Războiul de Independență tocmai fusese câștigat și astfel, în 1776 coloniile engleze din America de Nord ies complet de sub tutela Imperiului Britanic.

Acest mediu devenea mai mult decât propice pentru implementarea noului principiu născut pe „bătrânul continent”. Un exemplu oferit în acest sens este cel al Constituției statului North Carolina care menționa în art. 4 faptul că puterea legislativă, executivă și judecătorească trebuie să fie separate pe veci și distincte una de alta. Ulterior, articole asemănătoare sau chiar identice au apărut și în constituțiile celorlalte state. Peste nici două decenii, o dată cu adoptarea Constituției din 1791, are loc separarea strictă a puterilor și în Franța. După Franța este rândul celorlalte state europene care au intrat într-un vast proces de creare a unor noi regimuri constituționale ce se vor dovedi puternic influențate de modelul Franței dar, în același timp, își vor păstra propriile tradiții politice.

De la prima aplicare a principiului separației puterilor în stat și până în vremurile contemporane acesta a îmbrăcat diferite forme de aplicare în practică. În realitate nu există două state în care acest principiu să se manifeste identic deși în fundamentele sale el este același peste tot. Interesat este faptul că aceste diferențe de aplicare s-au constatat atât la state diferite cât și în interiorul aceluiași stat dar în perioade de timp diferite.

Acest aspect este însă cât se poate de normal având în vedere lupta pentru putere ce s-a dat mereu între Legislativ și Executiv. **De pildă, în Statele Unite deși există semnul egal între Președinte și Congres, printr-o interpretare extensivă a anumitor pasaje din Constituție, Președintele S.U.A. se bucură de o putere ceva mai mare decât Congresul. Exemplul cel mai potrivit în acest sens este cel al art. 1, Secțiunea 8 din Constituția S.U.A. potrivit căruia dreptul de a declara război revine Congresului; dar, în același timp, Președintele S.U.A. este comandantul suprem al forțelor armate; astfel creându-se o oarecare confuzie, mai mulți președinți din istoria S.U.A. s-au folosit de acest aspect atunci când au trimis trupe militare americane să lupte în afara granițelor țării.**

Indiferent de particularitățile întâlnite de la o țară la alta, principiul separației puterilor în stat a avut un impact puternic și asupra altor ramuri din sfera politicului. De pildă, avem o multitudine de regimuri politice rezultate din modul de aplicare al acestui principiu. Ideea de bază este una simplă: cu cât principiul separației este aplicat mai strict cu atâta regimul politic tinde spre liberalism, iar cu cât este mai neglijat regimul politic cade în sfera totalitarismului.

În lumea politică contemporană asistăm la un proces complex de găsire a unor noi sensuri ale acestui principiu fundamental, numit „*principiul separației puterilor în stat*”. Nu este vorba nici pe departe de o tendință de renunțare la el fiindcă dacă ar fi așa nu am mai putea vorbi de stat de drept, de democrație sau de libertatea individului. Având în spate experiența a mii de ani de conducere, jocul politicianilor de azi este din ce în ce mai abil și mai subtil.

În prezent nu se mai dorește despărțirea matematică între cele trei puteri, nu se mai are în vedere trasarea unor limite foarte precise între ele; dimpotrivă, se dorește o ușoară întrepătrundere a lor, o oarecare influențare a puterilor din partea partidelor politice, a sindicatelor, a patronatelor sau a grupurilor de interese; cu alte cuvinte putem spune că acum, mai mult ca niciodată, accentul nu se mai pune neapărat pe separația lor ci pe colaborarea ce trebuie să existe între *puterea legislativă, puterea executivă și puterea judecătorească*.

Sistemul politic al SUA – regim clasic prezidential

Sistemul politic al Statelor Unite ale Americii este unul prezidential, datorita faptului ca puterea executiva este detinuta de presedinte, lucru stipulat si in constitutie: articolul II prevede ca „ puterea executiva este investita in Presedintele Statelor Unite ale Americii”.

Presedintele S.U.A. este ales prin vot universal pentru un mandat de patru ani, acesta este atestat de un Colegiu electoral, avand 535 membrii. Presedintele american joaca si rolul de prim-ministru, cabinetul fiind format direct de catre presedinte, numindu-se Administratie. Functiile clare indeplinite de presedintele american sunt:”sef al statului, sef al puterii executive, comandant al armatei, sef diplomatic, avand deasemenea prerogative de informare a poporului american cu privire la starea natiunii, sef al partidului care l-a investit drept candidat prezidential”.

Puterea legislative in S.U.A. este detinuta de Congresul S.U.A dupa cum prevede si Constitutia: „toata puterea legislativa va fi investita in Congresul Statelor Unite, care va consta in Senat si Camera Reprezentantilor”.

Senatul este format din 50 de membrii, acestia reprezentand organizarea federala a S.U.A, cate doi reprezentanti din fiecare stat, alesi pe un mandat de sase ani

Camera reprezentantilor reprezinta interesele natiunii, si este formata din 435 membrii alesi pentru un mandat de doi ani. Pentru a candida la postul de deputat trebuie sa aiba minim 25 ani si sa fie cetatean american de cel putin 7 ani.

Cat despre puterile acordate celor doua camere ale Congresului S.U.A. „Senatul are puteri limitate in raport cu cele ale Camerei Reprezentantilor”.

S.U.A are o organizare federala, fiind compusa din 50 de state. Fiecare stat are constitutie proprie, cat si de norme juridice proprii. In cazul organizarii federale, fiecare stat beneficiaza de o Constitutie proprie. In fruntea ierarhiei administrative a fiecarui stat

se afla un guvernator . Guvernatorul este ales pe o perioada de 2-4 ani. Fiecare stat beneficiaza de un parlament, care ca si in cazul intregii federatii, este bicameral.

Sistemul partidist al S.U.A este unul bipartidist. Aceasta pentru ca desi partidele din S.U.A sunt numeroase(Partidul Independent American, Partidul Comunist, Partidul Socialist al Muncii, Partidul Socialist si alte grupuri politice fara relevanta), cele doua partide care detin monopolul in viata politica sunt: Partidul Republican si Partidul Democrat. Aceste doua partide au o pozitie atat de puternica incat acapareaza intotdeauna 90-95% din voturile electoratului, celelalte formatiuni politice neavand nici o sansa sa le ajunga. Iata deci ce face clar bipartidismul american.

Politica SUA

Statele Unite ale Americii sunt un stat federal, alcatuit din 50 de state la care se adauga districtul federal Columbia. Puterea este impartita intre guvernul federal si guvernele fiecarui stat in parte. Fiecare stat este alcatuit la randul sau din orase mai mari sau mai mici, fiecare avand organizarea sa proprie.

Funciunile si puterea guvernamentala a Statelor Unite se desfasoara pe trei nivele: puterea legislativa, puterea judecatoreasca, si puterea executiva. Aceste trei puteri isi au bazele in Constitutia Statelor Unite ale Americii. In acest sistem al separarii puterilor in stat fiecare ramura a puteri, opereaza independent de celelalte, totusi ele sunt constituite in asa fel incat sa previna concentrarea puterii intr-un singur departament, pentru a proteja drepturile si libertatile cetatenilor americani.

Statele Unite ale Americii este o republica constitutionala, avand la baza cea mai veche si longeviva Constitutie scrisa vreodata din istorie. Guvernul SUA functioneaza ca un sistem democratic reprezentat printr-un sistem congregational cu un set de puteri sprijinite de Constitutie. Exista trei nivele de guvernament: guvernul federal, cel statal, si administratia locala.

Oficialitatile si functionarii care lucreaza la aceste trei nivele sunt fie alesi prin vot secret, fie desemnati de catre ceilalti oficiali guvernamentali.

Guvernul federal cuprinde trei ramuri, care se afla intr-o relatie de echilibru in ceea ce priveste puterea: puterea legislativa: Congresul Statelor Unite format din Senat, si Camera Reprezentantilor.

Puterea executiva: presedintele SUA care desemneaza cu ajutorul Senatului SUA pe ceilalti membri ai Cabinetului si ai guvernului federal.

Puterea judecatoreasca: Curtea Suprema ai carei judecatori sunt desemnati de catre Presedinte si aprobati de Senat.

Presedintele SUA

Presedinte al Statelor Unite ale Americii (cateodata abreviat in engleza ca "POTUS" conform President of the United States of America) este seful statului american fiind simultan presedintele si seful guvernului Statelor Unite ale Americii. In multe tari, cele doua functii sunt separate, presedintele unei tari nefiind si primul ministru al aceleiasi tari. Conform Constitutiei SUA, presedintele in exercitiu este si sef de guvern (in engleza chief executive) al guvernului federal al Statelor Unite si totodata comandantul suprem al fortelor armate.

Președintele Statelor Unite este șeful statului și șeful guvernului din Statele Unite ale Americii. Din cauza statutului Statelor Unite ale Americii de superputere și marii puteri economice, **președintele american** este adesea considerat cea mai puternică persoană a lumii, fiind adesea una dintre cele mai bine cunoscute figuri publice.

În timpul războiului rece, președintele american a fost adesea considerat ca "liderul lumii libere", perifrază cu care este încă cunoscut astăzi.

Statele Unite ale Americii a fost prima țară care a creat funcția de președinte ca șef de stat al unei republici moderne. Astăzi, funcția în sine a generat o copie și multiplicare a modelului inițial american la scară globală, acolo unde există un sistem de guvernare de tip prezidențial. Primul președinte al Statelor Unite ale Americii a fost George Washington, care a slujit două mandate (sau termene) 1789 - 1793 și 1793 - 1797.

Articolul II al Constituției Statelor Unite supune președintele la "execuția cu fidelitate de" lege federală, deasemenea el este cel care numește comandantul-șef al forțelor armate ale Statelor Unite și desemnează executivi cu acordul Senatului

Cele șase roluri pe care conducerea de vârf (puterea executivă) o îndeplinește sunt după cum urmează:

- Șeful statului - lider simbolic al națiunii
- director executiv - execută funcțiile de stat, gestionează birocrația, și decide modul de aplicare a legii
- șeful diplomației - supraveghează ambasadorii de stat și determină politică externă
- Comandantul șef - comandantul forțelor armate și cel ce stabilește politica militară
- șef legiuitor – poate influența puterea legislativă cerând trecerea sau impunerea unei noi legi
- gardian al economiei - protejează valoarea monedei și banii poporului

Congresul SUA

Prin expresia Congres se înțelege Parlamentul SUA parlament bicameral, alcătuit din Camera reprezentanților și din Senat. Congresul joacă un rol important în viața politică americană. Cu toate acestea el exercită anumite atribuții prin intermediul ambelor Camere dar anumite puteri sunt rezervate exclusiv Senatului.

În ceea ce privește relațiile dintre președinte și Congres acestea se desfășoară într-un dublu sens: președintele adresează mesaje Congresului, care poate oferi puncte de reper pentru importante dezbateri juridice. Președintele poate exercita și un drept de veto în situațiile în care nu este de acord cu textul unei legi adoptate de Congres, situație în care legea poate fi menținută numai cu o majoritate de două treimi.

La rândul său Congresul dispune de importante posibilități de a acționa asupra instituției prezidențiale. Teoretic el poate chiar să îl distingă pe președinte în situațiile în care se pune în discuție răspunderea penală a șefului executivului. O altă modalitate prin care Congresul poate acționa blocând inițiative ale președintelui american, este respingerea unor credite pe care președintele le solicită. Refuzul îl obligă pe președinte să renunțe la o serie de inițiative importante și de aceea în mod firesc el trebuie să cultive relații bune cu membrii Congresului.

CONCLUZII

Filozofia pe care se bazeaza Constitutia americana – separarea puterilor in stat si drepturile omului – a rezistat si rezista timpului, ceea ce explica pentru ce o serie de state care au adoptat regimurile prezidentiale intelg sa aiba drept model Constitutia Statelor Unite

Fara indoiala sistemul politic aerican prezinta particularitatiile sale, uneori greu de inteles, pentru alte tari. Aparent, sistemul american consacra atributii din cele mai largi presedintelui, dar acestea sunt conditionate de aprobarea Congresului. Puterea prezidentiala desi mare in sistem american nu este totusi nelimitata, iar in cazurile in care au existat suspiciuni asupra modului in care au actionat anumiti presedinti au starnit reactia poporului american.

Astfel in pofida critici care s-a adus democratiei americane, aceasta este totusi o democratie eficienta si sigura.

BIBLIOGRAPHY

1. https://ro.wikipedia.org/wiki/Politica_Statelor_Unite_ale_Americii
2. https://www.academia.edu/35932281/Sistemul_politic_american